

Sygn. akt VI GC 535/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodnicząca SSR Lucyna Adamiec

Protokolant st.sekr.sąd. Kamilla Pszczółkowska

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2015 roku w Słupsku

na rozprawie sprawy

z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowo-Handlowego (...) Spółki Jawnej w C.

przeciwko „Biuro (...) i spółka” Spółce Jawnej w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej „Biuro (...) i spółka” Spółki Jawnej w S. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowo-Handlowego (...) Spółki Jawnej w C. kwotę 22.470,18 zł (dwadzieścia dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt złotych 18/100) wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 8 820,95 zł od dnia 22 września 2014 roku do dnia zapłaty;
- 4 616,13 zł od dnia 6 października 2014 roku do dnia zapłaty;
- 1 599,00 zł od dnia 6 października 2014 roku do dnia zapłaty;
- 1 777,60 zł od dnia 20 października 2014 roku do dnia zapłaty;
- 1 518,44 zł od dnia 3 listopada 2014 roku do dnia zapłaty;
- 4 138,06 zł od dnia 17 listopada 2014 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej „Biuro (...) i spółka” Spółki Jawnej w S. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowo-Handlowego (...) Spółki Jawnej w C. kwotę 2 698,00 zł (dwa tysiące sześćset dziewięćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt: **VI GC 535/15**

UZASADNIENIE

Powódka Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowo – Handlowe (...) spółka jawna domagała się zasądzenia od pozwanej „**Biuro (...) i spółka “spółka jawna w S.** kwoty 22.470,18 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. Dochodzona pozwem należność – według powódki – wynika z zawartej przez strony umowy sprzedaży galanterii biurowej.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy w Słupsku VI Wydział Gospodarczy dnia 19.05.2015 r. w sprawie o sygnaturze akt VI GNc (...) nakazano pozwanej, aby zapłaciła na rzecz

powódki dochodzoną pozewem kwotę 22 470,18 zł wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot oraz kwotę 2 698,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwana ,, Biuro (...) i spółka “spółka jawna w S. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty. Zakwestionowała twierdzenia podniesione w pozwie i zarzuciła brak udowodnienia dochodzonego roszczenia. Podniosła nieistnienie zobowiązania wskazując, iż nie zamawiała towaru wskazanego w fakturach , ani nie zawierała w tym zakresie umowy sprzedaży.

Nadto zakwestionowała, iż powód wykonał umowy objęte fakturami załączonymi do pozwu . Podniosła, iż nie podpisywała i nie akceptowała faktur załączonych do pozwu oraz nie otrzymała faktur i wezwania do zapłaty.

Pozwana podniosła również zarzut przedwczesności powództwa, wskazując , iż nie doręczono jej faktur.

Nadto pozwana podniosła zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Słupsku wnosząc o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie jako właściwemu miejscowo w niniejszej sprawie.

W odpowiedzi na powyższy sprzeciw powódka wobec zakwestionowania roszczenia w piśmie procesowym z dnia 13.08.2015r złożyła wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci korespondencji mailowej – zamówień z dnia 23.07.2014r, 24.07.2014r,06.08.2014r,20.08.2014r, 21.08.2014r i 03.09.2014r na okoliczność zawarcia umowy sprzedaży oraz o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka I. S. na okoliczność wykonania przez powoda umów , poprzez dostarczenie zamówionego towaru , faktu pozostawanie przez strony w stałych kontaktach handlowych.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód- Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowo – Handlowe (...) spółka jawna W C. prowadzi działalność w zakresie produkcji materiałów biurowych i piśmiennych i sprzedaje je około 500 kontrahentom..

Pozwana ,, Biuro (...) i spółka “ Spółka jawna prowadzi działalność min w zakresie działalności usługowej związanej z przygotowywaniem do druku , introligatorstwem i podobnymi usługami.

Dowód: odpisy z KRS k.17-22.

Strony prowadziły przez okres kilkunastu lat stałą współpracę handlową na podstawie zawartej w 2001roku umowy o współpracy handlowej na dostarczanie artykułów biurowych, w ramach której pozwana kupowała o powódki towary i uregulowała w dniu 24.07.2014r należność w kwocie 11.288,57 zł za wystawione faktury (nie objęte niniejszym sporem) o numerach : FA (...) 2014-04-02, FA (...) 2014 -04-16, FA (...) 2014-04-16, FA (...) 2014-04-23, FA (...)2014-04-30.

Dowód: potwierdzenie przelewu z dnia 24.07.2014r k-58., zeznania pozwanej k-71-72.

Powódka sprzedała pozwanej ,, Biuro (...) i spółka “ spółka jawna w S. galanterię biurową na kwotę 22.470,18 zł.

Zamówienie na towar zostało złożone drogą elektroniczną – mailami z dnia 23.07.2014r i 24.07.2014r , w których wskazano asortyment i ilość zamawianego towaru. Jako miejsce dostawy wskazano: Słoneczny Sad 4 E, (...)-(...) D.. Nadawcą maili ze strony powoda był P. K. (...) (...).(…); z firmy Biuro (...) i Spółka “ spółka jawna w S., ul. (...).

Dowód: zamówienie k-54-56,61- 68

Na potwierdzenie transakcji powódka wystawiła faktury Vat :

- (...) z dnia 23.07.2014r na kwotę 8.820,95 zł z terminem zapłaty 21.09.2014r
- (...) z dnia 06.08.2014r na kwotę 4.616,13 zł z terminem zapłaty 05.10.2014r.

- (...) z dnia 06.08.2014r na kwotę 1.599,00zł z terminem zapłaty 05.10.2014r
- (...) z dnia 03.09.2014r na kwotę (...)44 zł z terminem zapłaty 02.11.2014r
- (...) z dnia 20.08.2014r na kwotę 1.777,60 zł z terminem zapłaty 19.10.2014r
- (...) z dnia 17.09.2014r na kwotę 4.138,06 zł z terminem zapłaty 16.11.2014r

Pozwana otrzymanie faktur, potwierdziła przystawiając na fakturach pieczętkę firmową przedstawiciele pozwanej złożyli podpisy :„J. K.”, (...)

Dowód: faktury Vat k.4-13

Z uwagi na brak uregulowania należności, pismem z dnia 12 listopada 2014 r. oraz 25 lutego 2015 powódka wezwała pozwaną do natychmiastowej zapłaty kwoty 22.470,18 zł.

/dowód: faktury VAT k. 18-21; wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania k. 14 -15/

Pozwana nie odpowiedział na wezwania do zapłaty.

Pozwana w toku współpracy zwykle przedłużała okresy rozliczenia faktur.

Ponieważ pozwana nie uregulowała należności powodowa firma skorzystała z ulgi za „złe długi” wynikającej z ustawy o Vat i skorygowała po 150 dniach podatek otwarty niezapłacony od transakcji objętych spornymi fakturami . Urząd Skarbowy nie zakwestionował poprawności tego rozliczenia.

/dowód: zeznania pozwanej k-71-72/

Pozwana na telefoniczne monity o zapłatę wskazała, iż nie posiada środków finansowych na uregulowanie należności. Pozwana została wykluczona z sieci handlowej o nazwie BIURO (...).

/dowód: zeznania pozwanej k-71-72/

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów, których prawdziwości strony nie podważyły oraz zeznaniach powoda, które w ocenie sądu należy uznać za spójne i logiczne, a także znajdujące potwierdzenie w pozostałym zebranym w sprawie materiale dowodowym. Sąd dał wiarę zeznaniom powoda zwłaszcza, że znajdują one potwierdzenie w dokumentach w postaci wydruków z maili zawierających zamówienia złożone przez pozwaną i fakturach których odbiór został potwierdzony podpisami przedstawicieli pozwanej i jej pieczętką firmową. Ponadto nie zachodzą żadne podstawy, w oparciu o które należałoby odmówić powyższym zeznaniom wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie strony zawarły umowę sprzedaży. (art. 535 kc)

Stosownie do treści art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Wydanie rzeczy przez sprzedającego oznacza przeniesienie jej posiadania, co z kolei prowadzi do przejścia na kupującego własności rzeczy na mocy art. 155 § 2 kc. Stąd też wydanie towaru rozstrzyga o spełnieniu zobowiązania sprzedawcy i tym samym decyduje o wykonaniu przez niego umowy. Wykonanie zobowiązania z chwilą wydania towaru powoduje nabycie przez sprzedawcę z tą samą chwilą prawa do domagania się, aby kupujący spełnił swoje zobowiązanie wzajemne wynikające z treści art. 535 kc, polegające na zapłacie ceny towaru.

Wobec stanowiska pozwanej, w sprawie spornym było, czy między stronami doszło do zawarcia umowy.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu niewykazania wierzytelności oraz jej wysokości wskazać należy, iż jest on niezasadny. Faktura VAT jest niewątpliwie dokumentem księgowym, rozliczeniowym, prywatnym (art. 245 kc), ale nie sposób pominąć, iż jest także jednym z dokumentów źródłowych stwierdzających dokonanie określonej operacji gospodarczej. Wystawienie faktury, następnie przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie jej bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej. (por. wyrok z dnia 24.10.2002r Sądu Apelacyjnego w Katowicach sygn. Akt I ACa 219/02. W odniesieniu natomiast do pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie faktura Vat stanowi dowód zawarcia pomiędzy stronami umowy. W przedmiotowej sprawie strona powodowa wykazała, iż pozwana zamówiła towar objęty spornymi fakturami i odebrała faktury, co potwierdza treść zamówień złożonych drogą elektroniczną, a także przystawienie pieczęci firmowej na dokumentach rozliczeniowych. Asortyment zamawianych towarów jest zgodny z asortymentem wskazanym w wystawionych fakturach. Fakt wieloletniej współpracy stron został potwierdzony zeznaniami pozwanej, a także wynika pośrednio z potwierdzeń przelewów na kwotę 11.288,57zł z dnia 24.07.2014r oraz na kwotę 4152,17 zł z dnia 21.08.2014r dokonanych przez pozwaną. Pozwana na pisemne wezwania do zapłaty nie zakwestionowała treści dokumentów rozliczeniowych, które otrzymała wraz z towarem. Znamionym dla oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy, jest to, iż pozwana nie zakwestionowała wówczas ani zasadności wystawienia dokumentów księgowych tj. wskazanej na wezwaniu faktury ani kwoty do zapłaty jakiej została wezwana. W tych okolicznościach za niezasadne należało uznać zarzuty pozwanej co do niewykazania, iż faktycznie zawarła umowę sprzedaży z Przedsiębiorstwem Produkcyjno-Usługowo- Handlowym (...) spółka jawna na kwotę 22.470,18 złotych.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej, iż nie podpisała i nie otrzymała faktur oraz nie otrzymała wezwań do zapłaty zarzuty te należy uznać za bezzasadne.

Fakt odbioru faktur został potwierdzony poprzez złożenie podpisów przez przedstawicieli pozwanej (pracowników) oraz przystawienie pieczęci firmowej pozwanej. Pozwana nie wykazała, iż osoby te nie były jej pracownikami oraz tego, aby osoby niepowołane posługiwały się jej pieczęcią firmową i działały w jej imieniu. (art. 6 k.c.)

Powódka wykazała, iż wzywała pozwaną do zapłaty załączając do pozwu dowód nadania listem poleconym wezwania do zapłaty z dnia 25.02.2015r (potwierdzenie nadania k-16.)

Sąd dopuścił dowód z dokumentów w postaci korespondencji mailowej stron zawnioskowanych przez powódkę w piśmie procesowym z dnia 13.08.2015r, bowiem dowody te nie były spóźnione gdyż potrzeba ich powołania powstała z uwagi na stanowisko pozwanej zawarte w sprzeciwie. Wobec braku odpowiedzi pozwanej na wezwanie przesądowe i niezajęcie przez nią stanowiska co do roszczenia, potrzeba ich powołania nie istniała na moment złożenia pozwu, a powstała wobec stanowiska pozwanej zawartego w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Nadto ich uwzględnienie nie spowodowało zwłoki w rozpoznaniu sprawy (art. 217 par 2 k.p.c)

Należy wskazać, iż faktury wraz z towarem odebrały osoby działające w imieniu pozwanej, które przystawiły na fakturach pieczęć firmowa pozwanej.

Zgodnie art. 97 k.c. osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 2003 r. IV CK 286/02 (opubl. LEX nr 164015) jeżeli zakład pracy powierza swojemu pracownikowi stanowisko, z którym wiąże się prowadzenie rokowań i składanie ofert, których wymiana może doprowadzić do zawarcia umowy, to należy uznać, że jest on upoważniony do składania oświadczeń woli w imieniu tego zakładu, w sprawach objętych jego zakresem czynności, a użyte w art. 97 k.c. pojęcie "lokal przedsiębiorstwa przeznaczony do obsługi publiczności" musi być rozumiane szeroko, jako każde miejsce w przedsiębiorstwie, w którym znajdują się osoby i urządzenia służące do kontaktów z klientami i zawierania umów także na odległość. Ponadto Sąd Najwyższy wskazał również, w orzeczeniu

z dnia 24 lutego 1998 r., I CKN 517/97 (niepubl.), przyjmującym możliwość zastosowania art. 97 k.c. do umów zawieranych faksem na odległość, iż przy bieżących transakcjach w ramach zwykłej działalności przedsiębiorstwa nie zawsze można wymagać od kontrahentów sprawdzenia umocowania osób działających za przedsiębiorstwo. Można natomiast oczekiwać nadzoru nad udostępnianiem znajdujących się w lokalu przedsiębiorstwa pieczętek oraz urządzeń technicznych takich jak faks.

Przytoczone wyżej orzeczenia dotyczą co prawda faksu jako środka porozumiewania się na odległość, natomiast w niniejszej sprawie użyto wiadomości e-mail, to wyroki te można odnieść również do niniejszej sprawy. Niewątpliwie komputer i wysyłane za jego pośrednictwem wiadomości służą do porozumiewania się na odległość a przy tym znaczna ilość umów w obrocie gospodarczym jest zawierana w ten sposób, w oparciu o wzajemne zaufanie stron.

Co istotne, gdyby osoby które potwierdziły odbiór faktur i towaru w imieniu pozwanej to zapewne pozwana domagałaby się dostarczenia zamówionego towaru, bądź podniosłaby tą okoliczność w odpowiedzi na wezwanie przedsądowe do zapłaty. Co więcej zamówienie zostało sporządzone na dokumencie z nazwą pozwanej oraz jej szczegółowymi danymi. Podkreślić należy przy tym, iż zarzut braku umocowania został sformułowany przez pozwana dopiero w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Pomimo wezwań ze strony pozwanej do dokonania zapłaty strona pozwana nie zajęła w ogóle stanowiska, co stoi w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego. Każdy bowiem kto ma uzasadnione zastrzeżenia co do zasadności zapłaty na rzecz drugiej strony, kwestionuje tę należność będąc wezwanym do zapłaty, wnosząc o wyjaśnienie rozbieżności. Pozwana takich działań przez doręczeniem jej nakazu zapłaty nie podjęła.

Odnosząc się, do zarzutu pozwanej, mianowicie braku potwierdzenia odbioru towarów wymienionych w fakturze VAT, stwierdzić należy, iż nie może on zasługiwać na uznanie.

Jak wynika z adnotacji poczynionych na fakturach zostały one odebrane przez przedstawicieli pozwanej. Pozwana poza zakwestionowaniem faktu doręczenia faktur i towaru nie zgłosiła w tym zakresie żadnych wniosków dowodowych.

Stanowczego podkreślenia wymaga, że w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z obowiązującą procedurą cywilną nie do sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Innymi słowy sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

W tym stanie rzeczy należało uznać, iż strony zawarły umowę sprzedaży, towar został przez sprzedającego wydany i odebrany przez kupującego. Powód zatem zrealizował wszystkie ciężące na nim obowiązki wynikające z zawartej między stronami umowy, natomiast pozwana nie wykonała swojego obowiązku polegającego na zapłacie ceny.

Wobec powyższego na mocy art. 535 kc orzeczono jak w pkt 1 wyroku.

Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka I. S. bowiem okoliczności na jakie został świadek zawnioskowany zostały wykazane dowodami z dokumentów (art. 217 kpc),

Sąd oddalił wniosek pozwanej o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie jako właściwemu miejscowo do rozpoznania sprawy, bowiem właściwość miejscowa Sądu Rejonowego w Słupsku w niniejszej sprawie wynika z art. 34k.p.c. w zw. z art. 454 k.c. , gdyż świadczenie pieniężne w miejscu siedziby wierzyciela.(dług oddawczy)

W związku z nieusprawiedliwionym niestawiennictwem pozwanej na terminie rozprawy Sąd pominął dowód z jej przesłuchania (art. 302 1 kpc).Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania

pozwaną w drodze pomocy prawnej przed Sądem Rejonowym w Szczecinie, z uwagi na zasadę bezpośredniości dowodów, dowód ten powinien być przeprowadzony przed sądem rozpoznającym sprawę, nadto powinny być przesłuchane obydwie strony na jednej rozprawie.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481k.c. przyjmując, iż roszczenie stało się wymagalne po upływie terminów zapłaty wynikających z faktur.

Sąd zasądził od pozwaną jako od strony przegrywającej spór na rzecz powódki całość kosztów procesu w oparciu o art. 98 k.p.c.

Koszty te wynoszą kwotę 3541zł na które złożyły się: 1124 złote tytułem opłaty od pozwu, 17 złotych tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 2400 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powódki, którym jest radca prawny (art. 99 kpc w zw. z art. 98 § 3 kpc) ustalonego na podstawie w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, przy czym Sąd na skutek oczywistej omyłki zasądził tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 2698 zł (dwa tysiące sześćset dziewięćdziesiąt osiem złotych) zamiast właściwej kwoty: 3541zł.